

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **JOE Media, s. r. o.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, IČ 26152002, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 6, Praha 2, za účasti: **Rádio Dobrý den, spol. s r. o.**, se sídlem Papírová 537, Liberec, IČ 60279001, zast. JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou, se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/1024/2012 sp. zn. 2012/901/zab/JOE a ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/945/2013 sp. zn. 2012/232/zab/KAL

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/1024/2012 sp. zn. 2012/901/zab/JOE se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/945/2013 sp. zn. 2012/232/zab/KAL se odmítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/1024/2012 sp. zn. 2012/901/zab/JOE ve výši 3.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/945/2013 sp. zn. 2012/232/zab/KAL.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- VI. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2013 č.j. FOL/1024/2013, kterým Rada neudělila žalobci souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Rádio Sázava, a to změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů spočívající v přidělení kmitočtu Kutná Hora nemocnice 92,5 MHz/100 W s odůvodněním, že předmětný soubor technických parametrů byl přidělen jinému žadateli. Současně se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2013 č.j. FOL945/2013, kterým Rada udělila provozovateli Rádio Dobrý den, spol. s r.o., souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Hitrádio FM spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, spočívající v přidělení kmitočtu Kutná Hora nemocnice 92,5 MHz/100 W.

Žalobce v žalobě uvádí, že ve své žádosti o dokrytí oblasti Kutné Hory a okolí doložil, že právě oblast Kutné Hory a jeho okolí spadá do jeho zájmového území, kde je signál Rádía Sázava sice slyšitelný, ale již je rušen a je nekvalitní. Žalobce také doložil, že má v této oblasti řadu posluchačů. Účelem získání nového dokrývacího kmitočtu byla tedy snaha žadatele zkvalitnit stávající pokrytí území vysíláním programu Rádía Sázava.

Žalobce proto nesouhlasí s postupem Rady, která na základě zjednodušujícího posouzení obou žádostí vyhověla požadavku druhého žadatele (žádosti společnosti Rádio Dobrý Den, spol. s r.o.), neboť v případě tohoto žadatele vůbec není doloženo, že by smyslem jeho žádosti byla snaha o zkvalitnění pokrytí stávající oblasti pokryté signálem jeho programu, neboť oblast Kutné Hory je velmi významně vzdálena od stávající oblasti pokrytí programem Rádía Dobrý den. V případě tohoto žadatele jde jednoznačně o získání nového územního rozsahu a měla by být přidělena na základě klasického licenčního řízení. Jediným žadatelem o dokrývací kmitočet tak byl pouze žalobce.

Žalobce sice uznává přístup Rady, kdy Rada přiděluje kmitočet tomu subjektu, který investoval do jeho vyhledání a přípravy na koordinaci, jelikož se jedná o pravidlo spravedlivé a správné. V tomto konkrétním případě se však setkaly dva subjekty, přičemž druhý subjekt (Rádio Dobrý den) sice inicioval jako první vyhledání kmitočtu do lokality Kutná Hora, avšak jedná se o kmitočet jiný. I podle tohoto kritéria je tedy prvním žadatelem v pořadí právě žalobce. Podle názoru žalobce by se však Rada v podobných případech měla řídit principem přidělení kmitočtu tomu žadateli, který lépe naplňuje požadavky na dokrytí oblasti, což je bezesporu žalobce.

Žalobce má tedy za to, že byly splněny všechny podmínky, aby uvedený kmitočet byl přidělen formou změny licence právě žalobci, když kmitočet nebyl shledán jako dostatečně bonitní, kmitočet se nalézal v oblasti pokryté signálem rádía, které provozuje žalobce, a žádost žalobce byla doručena jako první. Proto žalobce navrhuje, aby byla obě žalobou napadená rozhodnutí zrušena.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že oba žadatelé splňovali podmínky pro udělení souhlasu ke změně územního rozsahu, a proto Rada ve svém rozhodování vzala především v úvahu, že žádost společnosti Rádio Dobrý den, spol. s r.o. byla doručena jako první v pořadí. Pokud žalovaná ve správním řízení dospěla k závěru, že předmětný kmitočet není bonitní, bylo by nelogické v takové situaci ohledně něj vyhlášovat licenční řízení, i když území pokryté vysílačem přímo nenavazuje na území již pokryté programem Rádía Dobrý den.

Jako první žádost o požadovaný kmitočet byla Radě doručena žádost provozovatele Rádio Dobrý den, spol. s r.o., a to dne 7. 3. 2012. Žádost žalobce byla Radě doručena dne 27. 11. 2012. Provozovatel Rádio Dobrý den, spol. s r.o., sice žádal o kmitočet 92,4 MHz, ale dle Českého telekomunikačního úřadu není možné tento kmitočet využít z důvodu nekompatibility sestávající sítě VKV kmitočtů. Jako náhradní byl proto zkoordinován kmitočet 92,5 MHz, což potvrzuje také stanovisko Českého telekomunikačního úřadu. Protože toto stanovisko se váže k oběma žádostem, má žalovaná za to, že měla zákonnou povinnost tento kmitočet přidělit tomu žadateli, který o změnu licence požádal první. Protože předmětný soubor technických parametrů byl již přidělen žadateli Rádio Dobrý den, spol. s r.o., rozhodla Rada neudělit žalobci souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci.

Podle názoru Rady není relevantní, jestli se kmitočet nachází v oblasti pokryté signálem rádia, které již žadatel provozuje. Podle judikatury lze za předpokladu, že nedochází k obcházení licenčního řízení, přidělit nebonitní kmitočet žadateli a tím rozšířit rozsah území pokrytého vysíláním. Při posuzování bonity kmitočtu vychází žalovaná z obecné premisy, že jako bonitní lze vyhodnotit takový soubor technických parametrů (kmitočet), který by umožňoval provozovat rozhlasové vysílání beze ztráty zcela novému provozovateli rozhlasového vysílání. Žalovaná nepovažuje kritérium výskytu kmitočtů v oblasti, ve kterých žadatel vysílá, za relevantní, bere do úvahy toliko kritérium bonity, které bylo potvrzeno a akceptováno soudy. Žalovaná proto nemohla postupovat jinak než udělit souhlas žadateli, který svou žádost doručil jako první a žádost žalobce zamítnout.

Zúčastněná osoba ve svém vyjádření uvedla, že podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání může provozovatel rozhlasového vysílání požádat o změnu územního rozsahu vysílání. Zákon tuto žádost nijak dále nepodmiňuje, ani nestanoví žádné další podmínky jeho udělení a podle judikatury je žalovaná pouze povinna vyhodnotit charakter kmitočtu na dotčeném území a posoudit, zda jej může žadateli přidělit v řízení dle § 21 zákona o vysílání, což žalovaná udělala. Pokud by byl dotčený kmitočet posouzen jako bonitní, žalovaná by byla povinna vést řádné licenční řízení podle § 12 zákona o vysílání. Žalobce však vůči posouzení charakteru kmitočtů, jakož i vyhodnocení územního rozsahu, ničeho nenamítá a nijak nezpochybňuje ani oprávnění Rady udělit kmitočet postupem podle § 21 zákona o vysílání.

Otázka, zda provozovatel v dotčeném územní již provozuje vysílání, není pro rozhodování o přidělení kmitočtu rozhodující. I kdyby toto kritérium mělo nějakou váhu, nemělo by to v tomto případě společnost Rádio Dobrý den, spol. s r.o., nějak znevýhodnit, jelikož pro účely provozování rozhlasového vysílání mu byla udělena licence k vysílání prostřednictvím kmitočtu Mladá Boleslav 103,5 MHz v nepříliš vzdálené oblasti. Vzhledem k podané žalobě proti rozhodnutí o přidělení tohoto kmitočtu však zúčastněná osoba tento kmitočet ještě nevyužívá.

Žalobce může jen stěží namítat, že jeho žádost byla doručena dříve, neboť žádost zúčastněné osoby došla již 17. 3. 2012, zatímco žádost žalobce 27. 11. 2012. Zúčastněná osoba sice uznává, že žádala původně o kmitočet o 0,1 MHz nižší, ale v důsledku

nekompatibility se stávající sítí VKV kmitočtů a následného zkoordinování náhradního kmitočtu Českým telekomunikačním úřadem nedošlo k zastavení řízení o její žádosti ani zahájení řízení nového. Na výsledek řízení o přidělení kmitočtu Kutná Hora 92,5 MHz žalobci by neměla vliv ani skutečnost, pokud by společnosti Rádio Dobrý den, spol. s r.o., byl přidělen kmitočet 92,4 MHz, o který žádala původně. V takovém případě by se kmitočty požadované oběma subjekty vzájemně trvale rušily, a proto by ani v tomto případě nemohl být žalobci přidělen kmitočet Kutná Hora 92,5 MHz.

Zúčastněná osoba je proto toho názoru, že Rada posoudila věc správně a její rozhodnutí je v souladu s účinnými právními předpisy, a proto navrhuje, aby soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl.

Ve vztahu k druhému žalobou napadenému rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013 čj. FOL/945/2013, kterým byl udělen souhlas se změnou zúčastněné osobě, společnost Rádio Dobrý den, spol. s r.o., uvádí, že toto rozhodnutí již bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013 č.j. 5 A 53/2013, který nabyl právní moci dne 4. 7. 2013. Proto zúčastněná osoba navrhuje, aby tento návrh žalobce na doplnění žaloby byl zamítnut z důvodu existence překážky rei iudicate.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud v Praze nejprve považuje za nutné objasnit, že žalobce se již od počátku řízení domáhal přezkoumání obou rozhodnutí žalované uvedených v záhlaví tohoto rozsudku. Nedůsledností při koncipování textu žaloby však obě rozhodnutí označil shodným jednacím číslem a datem vydání. Současně však obě rozhodnutí, jež navrhuje zrušit, vymezil obsahem výroku těchto rozhodnutí. S ohledem na to, že obě rozhodnutí byla skutečně vydána v jeden den a jsou obsahově úzce provázána, má soud za to, že se jedná o zřejmou chybu v psaní. Tato chyba přitom byla na základě výzvy soudu následně odstraněna. Podání žalobce ze dne 19. 6. 2013 tak nebylo rozšířením žaloby, ale jen odstraněním chyby v psaní.

Toto pochybení žalobce při formulaci žaloby však způsobilo, že předmět řízení byl postaveno najisto až poté, co již zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2013 čj. 5A 53/2013-46 druhé z žalobou napadených rozhodnutí zrušil k žalobě společností LONDA, spol. s r. o., a Radio Bonton, a. s. Soud tak nemohl rozhodování o žalobách všech tří žalobců směřujících proti těmto rozhodnutí Rady spojit ke společnému projednání.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

S ohledem na to, že předmětem přezkumu v této věci je (mimo jiné) rozhodnutí, které již bylo soudem pravomocně zrušeno, nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí odmítnout, neboť rozhodnutí již jednou zrušené nelze zrušit znovu.

Rozhodnutí o žádosti žalobce obsahuje jen velmi stručné odůvodnění, tj. že jeho žádosti nelze vyhovět, neboť předmětný soubor technických parametrů byl již přidělen jinému žadateli, jehož žádost byla doručena jako první v pořadí.

Prvé z žalobou napadených rozhodnutí se tak fakticky opírá toliko o existenci druhého z žalobou napadených rozhodnutí. Správnost prvního rozhodnutí je tak v podstatě odvislá od správnosti druhého z rozhodnutí. Otázkou zákonnosti druhého z rozhodnutí se zdejší soud již ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to právě v rozsudku ze dne 26. 6. 2013 č.j. 5A 53/2013-46. V tomto rozsudku soud uvedl:

K posuzované otázce již existuje judikatura jak zdejšího, tak Nejvyššího správního soudu. Soud proto považuje za vhodné shrnout některé judikatorní závěry:

K otázce možnosti udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci existuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze. I když každý případ je třeba posuzovat podle konkrétních okolností, lze závěry v této judikatuře obsažené zobecnit tak, že u žádosti o souhlas se změnou územního rozsahu vysílání musí být posouzeno, zda požadovaný kmitočet nemá takovou bonitu, že jeho přidělení by mělo být předmětem samostatného licenčního řízení. Skutečnost, zda by požadované kmitočty mohly být předmětem samostatného licenčního řízení, je potřebné vyhodnotit, neboť jednalo-li by se o kmitočty, které mohou být vzhledem ke své bonitě přiděleny samostatně, znamenalo by jejich přidělení v rámci řízení o žádosti o souhlas se změnou stávající licence obcházení zákona (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2009 č.j. 7 As 61/2009-134, dostupný na www.nssoud.cz).

Ve shodě s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.8.2010 č.j. 7 As 48/2010 – 87 má Městský soud v Praze za to, že o přidělení nové vysílací frekvence nacházející se zcela mimo územní rozsah stávajícího vysílání žadatele nelze žádat prostřednictvím řízení podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, neboť tento způsob je v podstatě obcházením ustanovení týkajících se licenčního řízení, jakož i pravidel distribuce tohoto veřejného statku. Právě tohoto závažného pochybení se žalovaná ve správním řízení dopustila, když chybně podřadila skutkový stav žádosti pod řízení o změně stávajících licenčních podmínek žadatele.

Územní rozsah vysílání je dán souborem technických parametrů, o jejichž změnu může provozovatel dle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání žádat; zřejmě může žádat změnu přidělené frekvence na daném vysílači, změnu výkonu apod., čímž může případně dojít ke změně územního rozsahu vysílání. Požadavky a podmínky licenčního řízení však nelze obcházet prostřednictvím žádosti o změnu licenčních podmínek spočívající v přidělení frekvence vysílání zcela v novém území, tedy ve zcela jiném soutěžním prostředí a za zcela jiných podmínek, než byly stanoveny v původním licenčním řízení, z něhož vzešla licence, o jejíž změnu žadatel žádá. Dosáhnout změny licenčních podmínek lze pouze v rámci mezi daných původním licenčním řízení. Přidělení nové frekvence, šířené prostřednictvím vysílače, který se nachází zcela mimo územní rozsah stávajícího vysílání žadatele, a tedy zcela mimo okruh původních podmínek vypsání licenčního řízení, nelze považovat za změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci, na jejímž základě doposud žadatel vysílá svůj program. Prostřednictvím žádosti o změnu technických parametrů lze změnit rozsah územního vysílání pouze v rámci původním licenčním řízením daných mezi a možností (např. technologický pokrok, zvýšení výkonu apod.) V opačném případě by bylo možné tímto způsobem obcházení vyhlášení licenčního řízení „dokrýt“ daným vysíláním celé území, aniž by bylo vyhlášeno jediné řádné licenční řízení, což je zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, který upravuje užívání tohoto vzácného veřejného statku - kmitočtového spektra (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.8.2010 č.j. 7 As 48/2010 – 87). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uzavřel, že. „O přidělení další vysílací frekvence nacházející se zcela mimo územní rozsah stávajícího rozhlasového vysílání provozovatele nelze žádat prostřednictvím řízení podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť takový způsob dokrytí

území vysíláním provozovatele by byl obcházením ustanovení tohoto zákona týkajících se licenčního řízení.“

Soud shledal důvodnými také námitky, v nichž žalobci vytýkají žalované volbu nesprávného kritéria pro posouzení bonity předmětného kmitočtu. Je skutečností, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 21.3.2012 č.j. 1 As 37/2012 – 42 ztotožnil s obecným závěrem žalované, že jako bonitní lze vyhodnotit takový soubor technických parametrů (kmitočet), který by umožňoval provozovat rozhlasové vysílání beze ztráty zcela novému provozovateli rozhlasového vysílání. Dle názoru Městského soudu v Praze z tohoto stanoviska Nejvyššího správního soudu vyplývá, že kmitočet umožňující novému provozovateli ziskové provozování rozhlasového vysílání je vždy třeba považovat za bonitní, nelze z něj však dovozovat, že ostatní kmitočty musí být nutně posouzeny jako nebonitní (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 191/2012 – 53 ze dne 23. ledna 2013). Jelikož dopředu nelze stanovit možná specifika a zvláštnosti každého přidělovaného souboru technických parametrů ovlivňujících jeho atraktivitu (a tím pádem i bonitu), je podle Nejvyššího správního soudu nezbytné, aby Rada při posuzování bonity kmitočtů zohlednila veškerá v úvahu přicházející specifika oblastí pokrytých signálem rozhlasového vysílání vyplývající z skutkových okolností řešeného případu a rovněž ze samotné žádosti. V případě jakýchkoli pochybností o významnosti a ekonomické atraktivitě požadovaných kmitočtů je vhodné upřednostnit vypsání licenčního řízení, jehož se může účastnit širší počet uchazečů, nikoliv postupovat v rámci řízení o změně některých skutečností podle § 21 zákona o vysílání, a omezit tak přístup k danému kmitočtu jiným podnikatelským subjektům, které by o něj také jinak projevíly zájem ve veřejné soutěži. Jak uvedl Městský soud v Praze v citovaném rozsudku, i kmitočet, který neumožňuje provozovat rozhlasové vysílání beze ztráty novému provozovateli rozhlasového vysílání, může být v řadě případů kmitočtem bonitním. O volný kmitočet se mohou v licenčním řízení ucházet nejen noví provozovatelé rozhlasového vysílání, ale též stávající provozovatelé. Ti by tak určitě nečinili, pokud by pro ně nebyl volný kmitočet z ekonomického či jiného hlediska zajímavým. Navíc v řízení podle § 21 zákona o vysílání je požadovaný kmitočet z logiky věci vždy přidělován provozovateli - žadateli, který již vysílání provozuje a pro kterého je požadovaný kmitočet dozajista kmitočtem bonitním (v opačném případě by o jeho přidělení jistě neusiloval). Hodnocení bonity přidělovaného kmitočtu pouze ve vztahu k novému, dosud nevysílajícímu provozovateli vysílání se proto nutně jeví jako nedostatečné, neboť nevypovídá zcela nic o tom, zda daný kmitočet nemůže být bonitní pro některého ze stávajících provozovatelů vysílání.

Dle názoru zdejšího soudu o bonitě předmětného kmitočtu efektivně rozhoduje volná soutěž provozovatelů: jestliže tedy o konkrétní kmitočet usiluje větší počet provozovatelů, bylo by obcházením licenčního řízení, pokud by byl kmitočet přidělen jednomu žadateli pouze na základě jeho žádosti. Jak přitom vyplývá ze správního spisu, krom společnosti Rádio Dobrý den spol. s r.o. podala žádost o přidělení dokrývacího kmitočtu Kutná Hora – Nemocnice také společnost JOE Media s.r.o., a to pro program Rádio SÁZAVA. V posuzovaném případě tak zjevně existovalo více provozovatelů, kteří měli zájem o přidělení daného kmitočtu. Již tato skutečnost svědčí o bonitě předmětného kmitočtu a chybném postupu žalované. Jak uvedl zdejší soud ve shora citovaném rozsudku, nelze připustit, aby si žadatelé nárokovali přidělení volného kmitočtu mimo licenční řízení pouze na základě toho, že si jej sami „našli“ a na jeho vyhledání či následné zkoordinování už vynaložili určité prostředky. Zákon o vysílání neumožňuje žalované, aby k těmto skutečnostem při rozhodování o přidělení volného kmitočtu jakkoliv přihlížela.

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2013, č.j. 4 As 63/2012-52, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Stěžovatelce lze přisvědčit, že zákon č. 231/2001 Sb. nerozlišuje mezi tzv. dokrývacími a jinými kmitočty a

nezakazuje, aby změnou územního rozsahu došlo ke vstupu na nové území. Stěžovatelka však i přesto musí charakter kmitočtu a dotčeného území zohlednit a posoudit, zda je namístě přidělit tento kmitočet postupem podle § 21 zákona č. 231/2001 Sb., nebo zda je třeba vést licenční řízení podle § 12 a násl. téhož zákona. Povinnost vést licenční řízení přitom nedopadá jen na situace, kdy lze očekávat účast nového zájemce o podnikání v rozhlasovém vysílání, ale také na případy, kdy se o předmětný kmitočet může ucházet několik stávajících provozovatelů vysílání. Rovněž zde platí požadavek na co nejefektivnější využití vzácného statku; kmitočet by tedy měl získat subjekt, jenž nejlépe splňuje předpoklady uvedené v § 17 zákona č. 231/2001 Sb. Existuje-li více potenciálních zájemců o určitý kmitočet, zejména pokud jde o kmitočet pokrývající desetitisíce obyvatel, stěžovatelka není oprávněna přidělit jej některému z těchto zájemců v řízení podle § 21 zákona č. 231/2001 Sb., neboť toto řízení neumožňuje účast jiných subjektů, než je žadatel o změnu licence, a nedává tak stěžovateli prostor k náležitému posouzení, zda je vhodné daný kmitočet přidělit právě tomuto žadateli. Stěžovatelka proto při rozhodování o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání musí vyhodnotit, zda by o předmětný kmitočet mohly mít zájem i jiné subjekty a případně tyto subjekty přímo oslovit. Jedině tak může objektivně a spolehlivě rozhodnout o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání nebo naopak o zahájení licenčního řízení.“

Soud spatřuje podstatnou vadu řízení i v nezákonném postupu žalované při dokazování. Z ustanovení § 56 správního řádu zcela jednoznačně vyplývá, že znalecký posudek, je-li správním orgánem vyžádán, musí být vždy vypracován v písemné podobě. Vyjádření znalce k němu je možné, ale není přípustné samotné podání znaleckého posudku formou ústního vyjádření, byť by bylo zachyceno v protokolu sepsaném správním orgánem. V daném případě není ve správním spise založen žádný doklad o tom, že by společnost RSM Tacoma, a.s., byla v řízení ustanovena jako znalec a správní spis neobsahuje znalecký posudek vypracovaný tímto znaleckým ústavem pro předmětný kmitočet. Ústní vyjádření osoby, která nebyla ve věci ustanovena znalcem, není znaleckým posudkem, jde pouze o vyjádření osoby, která má určité odborné vzdělání. Ústní odborné vyjádření „znalce“ zachycené v protokolu neobsahuje žádné konkrétní údaje; jedná se v podstatě o obecný výčet hodnocených kritérií bez uvedení konkrétních údajů. „Znalec“ v něm příkladmo uvádí, že hlavními částmi provedených analýz byl odhad dosažitelné poslechovosti potenciálního provozovatele souboru technických parametrů (předmětného kmitočtu) ... a nakonec i analýza makroekonomické situace v regionu; z jakých konkrétních údajů vycházel a k jakým výstupům při odhadu dosažitelné poslechovosti či analýze makroekonomické situace regionu dospěl, to ale z jeho vyjádření zjistit nelze. Lze jen konstatovat, že tyto údaje nejsou uvedeny ani v kopii znaleckého posudku č. 39-11/2012, pro jehož účely byl zkonstruován tzv. „Bonitní model“ zmiňovaný v napadeném rozhodnutí, neboť tento (skutečný) znalecký posudek se týká posouzení bonity zcela jiného kmitočtu v jiné lokalitě. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o úvahy týkající se posouzení bonity předmětného kmitočtu, doslova přejímá jednotlivé pasáže „ústního odborného vyjádření znalce“, takže nedostatečnost tohoto vyjádření je i jeho vadou.

Shoda uvedené závěry zdejšího soudu pochopitelně vycházejí z žalobních námitek uplatněných jinými žalobci a v zásadě neodpovídají žádné ze žalobních námitek uplatněných žalobcem JOE Media, s. r. o. Zatímco v tomto případě žalobce namítá, že předmětný kmitočet měl být přidělen jemu, a to jako kmitočet dokrývací, v řízení vedeném pod sp. zn. 5A 53/2013 žalobci namítali, že mělo být vyhlášeno licenční řízení, a soud se s tímto závěrem z důvodů citovaných shora ztotožnil. Soud musel tyto důvody vzít v úvahy i při rozhodování o této

žalobě. Pokud by totiž zdejší soud rozhodl o žalobách všech žalobců proti témuž rozhodnutí jediným rozsudkem, jak bylo jeho povinností (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2008, čj. 1 As 21/2007-272), soud by ve společném řízení o žalobě všech žalobců (včetně společnosti JOE Media, s. r. o.) dospěl ke shora uvedeným závěrům a zrušil by toto žalobou napadené rozhodnutí se shora citovaným odůvodněním. V důsledku pochybení žalobce při sepisování žaloby se tak však nestalo. Zohlednění těchto vad v řízení o žalobě žalobce JOE Media, s. r. o., proto není porušením zásady koncentrace řízení a vázanosti soudu uplatněnými žalobními námitkami.

Veden shora uvedenými východisky soud posoudil také zákonnost prvního z žalobou napadených rozhodnutí a shledal, že ani to nemůže obstát ze stejných důvodů. Toto rozhodnutí se totiž opírá o stejný (nesprávný) závěr o tom, že o předmětném kmitočtu nebylo třeba vyhlašovat licenční řízení a bylo možno jej přidělit jako dokrývací, a vychází navíc z nezákonného rozhodnutí o přidělení kmitočtu jinému žadateli. Za těchto okolností nemůže ani toto rozhodnutí obstát.

Soud proto zrušil i rozhodnutí Rady o nepřidělení dokrývacího kmitočtu žalobci a věc vrátil Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, která nyní bude vázána prvním názorem soudu vysloveným v obou rozsudcích, a o přidělení předmětného kmitočtu rozhodne v „řádném“ licenčním řízení. Tím tak soud do jisté míry dává za pravdu žalobci v tom, že okolnost, kdo o přidělení předmětného kmitočtu požádal jako první, není podstatná, byť tento závěr má poněkud jiné důsledky, než žalobce v tomto řízení před soudem dovozoval.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení, žalobce měl se svojí žalobou proti prvnímu rozhodnutí úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží náhrada nákladů řízení, které v daném případě představují toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Ve vztahu k žalobě žalobce proti druhému z rozhodnutí, která byla odmítnuta, soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Vzhledem k tomu, že žaloba žalobce proti druhému žalobou napadenému rozhodnutí byla soudem odmítnuta, rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku za toto rozhodnutí podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Pro účely realizace vrácení soudního poplatku soud žádá žalobce o sdělení čísla účtu, na nějž mu může být vrácený soudní poplatek poukázán.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. srpna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu